

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/15/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116221274
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2116221274.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: Q. N., nar. XX.XX.XXXX, S. XXX, o zaplatenie sumy 2.314,83 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 11Csp 97/2016-90 zo dňa 13. novembra 2018 v zamietajúcom výroku III. a v závislom výroku IV. o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku III. a v závislom výroku IV. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie rozhodol tak, že konanie sa v časti o zaplatenie istiny vo výške 509,33 eura a o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1,91 eura od 17.10.2017 do zaplatenia, zo sumy 42,10 eura od 16.11.2017 do zaplatenia, zo sumy 42,10 eura od 14.12.2017 do zaplatenia, zo sumy 90,57 eura od 13.01.2018 do zaplatenia, zo sumy 45,54 eura od 17.01.2018 do zaplatenia, zo sumy 66,18 eura od 15.02.2018 do zaplatenia, zo sumy 47,36 eura od 16.02.2018 do zaplatenia, zo sumy 43,31 eura od 16.03.2018 do zaplatenia, zo sumy 43,42 eura od 17.04.2018 do zaplatenia, zo sumy 43,42 eura od 17.05.2018 do zaplatenia, zo sumy 43,42 eura od 15.06.2018 do zaplatenia, sa zastavuje. Výrokom II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 409,45 eura spolu s úrokom z omeškania do zosplatnenia vo výške 4,76 eura a úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 918,78 eura od 23.08.2016 do 16.10.2017, zo sumy 916,87 eura od 17.10.2017 do 15.11.2017, zo sumy 874,77 eura od 16.11.2017 do 13.12.2017, zo sumy 832,67 eura od 14.12.2017 do 12.01.2018, zo sumy 742,10 eura od 13.01.2018 do 16.01.2018, zo sumy 696,56 eura od 17.01.2018 do 14.02.2018, zo sumy 630,38 eura od 15.02.2018 do 15.02.2018, zo sumy 583,02 eura od 16.02.2018 do 15.03.2018, zo sumy 539,71 eura od 16.03.2018 do 16.04.2018, zo sumy 496,29 eura od 17.04.2018 do 16.05.2018, zo sumy 452,87 eura od 17.05.2018 do 14.06.2018, zo sumy 409,45 eura od 15.06.2018 do zaplatenia, a to všetko do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom IV. vyslovil, že žalovanej sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie po citácii § 488, § 489, § 497 Obchodného zákonníka, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2 písm. d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, 2, § 7 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 9, § 565, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. vecne odôvodnil tým, že súd v súlade s citovanými ustanoveniami konanie vo vyššie uvedenej časti o zaplatenie istiny vo výške 509,33 eura a o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy

1,91 eura od 17.10.2017 zaplata, zo sumy 42,10 eura od 16.11.2017 do zaplata, zo sumy 42,10 eura od 14.12.2017 do zaplata, zo sumy 90,57 eura od 13.01.2018 do zaplata, zo sumy 45,54 eura od 17.01.2018 do zaplata, zo sumy 66,18 eura od 15.02.2018 do zaplata, zo sumy 47,36 eura od 16.02.2018 do zaplata, zo sumy 43,31 eura od 16.03.2018 do zaplata, zo sumy 43,42 eura od 17.04.2018 do zaplata, zo sumy 43,42 eura od 17.05.2018 do zaplata, zo sumy 43,42 eura od 15.06.2018 do zaplata, vo výroku I. rozsudku zastavil, keď nebolo potrebné zisťovať stanovisko žalovanej k čiastočnému späťvzatiu žaloby, nakoľko k nemu došlo pred prvým pojednávaním. Žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzavreli dňa 07.11.2013 Úverovú zmluvu č. 0000000000085303, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 3.800,- eur, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 17,9%, RPMN vo výške 22,72% a priemernou RPMN vo výške 20,83%. Žalovaná sa zaviazala splácať úver v 60 mesačných splátkach vo výške 95,99 eura, splatných k 20. dňu v mesiaci. Prvá splátka bola splatná dňa 20.11.2013 a posledná dňa 22.10.2018. Poplatok za poskytnutie úveru bol vo výške 190,- eur. Celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť, bola uvedená vo výške 5.949,40 eura. Žalovaná porušila svoju povinnosť podľa zmluvy platiť splátky riadne a včas, preto žalobca listom zo dňa 22.08.2016 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Žalovaná podľa nepopretého skutkového tvrdenia žalobcu (na čl. 69 a na rube čl. 71) zaplatila žalobcovi na predmetný úver v období od 20.11.2013 do 14.07.2016 celkom sumu 2.881,22 eura a po zosplatení úveru najmenej sumu 509,33 eura.

Právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnou úverovou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ a zákona č. 129/2010 Z.z.), keďže žalobca pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaná vystupovala ako spotrebiteľ, pretože jej bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V zmysle zásady lex specialis derogat legi generali má potom špeciálna právna úprava, ktorou je zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasl. OZ, prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

Žalobca a žalovaná uzavreli úverovú zmluvu, ktorá má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 2 písm. d) ZoSÚ, na základe uzatvorenej zmluvy žalobca poskytol žalovanej spotrebiteľský úver a žalovaná sa zaviazala vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Nakoľko zmluva uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 95,99 eura bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Uvedené pritom nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keby z iných ustanovení zmluvy vyplývala výška úrokov a poplatkov. Účelom náležitostí ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho plátbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy. V zmluve tiež chýba náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a to adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Uvedená náležitosť zmluvy musí byť uvedená zreteľne a výslovne v zmluve, ktorú dlžník opatrí svojim podpisom, pričom v rámci textu zmluvy sa tento údaj nenachádza.

Podporne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/409/2015-72 zo dňa 11.05.2016, 10Co/375/2016-119 zo dňa 13.09.2017.

K rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 09.11.2016 pod zn. C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, súd uvádza, že predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere súd nevytýkal len absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ale aj neuvedenie adresy na reklamácie a sťažnosti. Navyše, článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Zároveň je súd toho názoru, že zákon o spotrebiteľských úveroch v čase uzavretia zmluvy jednoznačne určoval náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v prípade absencie čo i len jednej z náležitostí, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

V súvislosti s vyššie uvedeným odkazuje súd na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/262/2016-49 zo dňa 31.10.2017.

Súd ešte dodáva, že pre posúdenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je (pre absenciu prechodných ustanovení k zmene úpravy) potrebné aplikovať ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. účinné v čase uzatvorenia zmluvy. Súd pritom odkazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/294/2017-85 zo dňa 23.04.2018.

Ďalej súd poukazuje na to, že žalobca nepreukázal že pri poskytnutí úveru konal s odbornou starostlivosťou (§ 7 ods. 1 ZoSÚ), pričom bol pred uzavretím zmluvy povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, keď mal brať do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru, pričom za hrubé porušenie povinnosti sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez relevantných údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Žalobca nepredložil žiaden doklad o posudzovaní spôsobilosti žalovanej ako dlžníka splácať úver, pričom ani zo zmluvy nevyplýva, že by si žalobca splnil svoju povinnosť podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za zvlášť dôležité je potrebné považovať splnenie tejto povinnosti v prípade, keď úver bol poskytnutý za účelom splatenia záväzkov spotrebiteľa, ako to vyplýva z účelu úveru uvedeného v zmluve. Na základe uvedeného súd konštatuje, že žalobca hrubým spôsobom porušil svoje povinnosti stanovené v § 7 ods. 1 ZoSÚ, z ktorého dôvodu nastupuje následok v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ.

V prejednávanej príhode sa vzhľadom na vyššie uvedené spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcom žalovanej považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) a § 11 ods. 2 ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného vyplýva, že žalobca nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru, poplatku za poskytnutie úveru, ani žiadnych iných poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovanej. Keďže žalovaná zaplatila z poskytnutého úveru vo výške 3.800,- eur celkom sumu 3.390,55 eura (z toho sumu 2.881,22 eura do zosplatenia a sumu 509,33 eura po zosplatení), ktorá suma mala byť započítaná iba na istinu, súd jej vo výroku II. rozsudku uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi zostávajúcu časť poskytnutých peňažných prostriedkov vo výške 409,45 eura vo zvyšku žalobu vo výroku III. rozsudku ako nedôvodnú zamietol. Pokiaľ ide o obranu žalovanej, že na zmluvu zaplatila po zosplatení sumu 1.086,74 eura, súd poukazuje na nepopreté skutkové tvrdenie žalobcu, že žalovaná všetky platby poukazovala na svoj osobný účet, z ktorého však okrem predmetného úveru splácala ešte ďalší úver (ktoré tvrdenie preukázal Úverovou zmluvou č. 0000000000005543 na č.l. 74 a zhodou inkasných účtov v oboch zmluvách), a preto súd nemal za preukázané, že žalovaná na predmetnú úverovú zmluvu uhradila po zosplatení úveru viac ako 509,33 eura.

Keďže žalovaná svoj záväzok včas a riadne nespĺnila, vznikol žalobcovi nárok požadovať od žalovanej popri plnení istiny vo výške 409,45 eura i úrok z omeškania, nakoľko ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania z jednotlivých dlžných splátok vyčíslený za obdobie od 21.01.2014 do zosplatenia úveru dňa 22.08.2016 v replike (č.l. 70-71) v celkovej sume 4,76 eura. Keďže žalobca nemal nárok na zaplatenie úrokov a poplatkov, bolo potrebné vychádzať z toho, že splátka 95,99 eura predstavuje splátku istiny. Nakoľko s platením splátok sa žalovaná dostala do omeškania, žalobca má nárok na úrok z omeškania z jednotlivých splátok. Súd potom vyčíslený úrok z omeškania v sume 4,76 eura žalobcovi priznal, keď žalovaná omeškanie splátok do zosplatenia ani sumu vyčísleného úroku z omeškania do predčasného zosplatenia úveru nespochybnila. Následne došlo k zosplateniu úveru ku dňu 22.08.2016, ktorá skutočnosť nebola medzi stranami sporná. S poukazom na § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. má žalobca nárok na zaplatenie úroku z omeškania

vo výške o 5 percentuálnych bodov viac, ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t.j. odo dňa nasledujúceho po zosplatnení (23.08.2016) vo výške 5% ročne. Odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru sa žalovaná dostala do omeškania so sumou 918,78 eura, keďže mala vrátiť sumu istiny 3.800,- eur, pričom do zosplatnenia úveru podľa nepopretého skutkového tvrdenia žalobcu (č.l. 69) zaplatila v období od 20.11.2013 do 14.07.2016 celkom sumu 2.881,22 eura (t.j. 3.800,- eur mínus 2.881,22 eura). S poukazom na uvedené súd žalobcovi priznal úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy dlžnej istiny po dni zosplatnenia (918,78 eura) s prihliadnutím na čiastočné plnenia žalovanej dňa 16.10.2017 vo výške 1,91 eura, dňa 15.11.2017 vo výške 42,10 eura, dňa 13.12.2017 vo výške 42,10 eura, dňa 12.01.2018 vo výške 90,57 eura, dňa 16.01.2018 vo výške 45,54 eura, dňa 14.02.2018 vo výške 66,18 eura, dňa 15.02.2018 vo výške 47,36 eura, dňa 15.03.2018 vo výške 43,31 eura, dňa 16.04.2018 vo výške 43,42 eura, dňa 16.05.2018 vo výške 43,42 eura, dňa 14.06.2018 vo výške 43,42 eura (to všetko v zmysle nepopretého skutkového tvrdenia žalobcu v replike na rube č.l. 71).

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov tak súd považoval žalobu za odôvodnenú v časti o zaplatenie sumy 409,45 eura spolu s vyčísleným úrokom z omeškania do zosplatnenia úveru vo výške 4,76 eura a úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 918,78 eura od 23.08.2016 s prihliadnutím na jednotlivé platby žalovanej po zosplatnení (t.j. pri ponížovaní istiny o jednotlivé plnenia) a následne zo sumy 409,45 eura od 15.06.2018 až do zaplatenia, preto jej vo výroku II. rozsudku vyhovel, a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú vo výroku III. zamietol.

Vzhľadom k výške istiny s príslušenstvom, ku ktorej zaplateniu zaviazal súd žalovanú, mal súd za to, že je dôvodné poskytnúť žalovanej na splatenie dlhu primeranú dlhšiu lehotu v trvaní 60 dní od právoplatnosti rozsudku.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP, keď žalovaná procesne zavinila zastavenie konania v časti 509,33 eura a zároveň žalobcovi bola priznaná suma 409,45 eura s príslušenstvom, z čoho vyplýva hrubý úspech žalobcu 40% a hrubý úspech žalovanej 60%, a teda konečný čistý úspech žalovanej je 20% (60 - 40), čo v konečnom dôsledku znamená právo žalovanej na náhradu účelne vynaložených trov celého konania práve takýmto percentom. Nakoľko však v konaní úspešnejšej žalovanej v konaní žiadne trovy nevznikli, súd jej vo výroku IV. nárok na náhradu trov konania nepriznal. Súd mal pritom za to, že v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, t.j. v súlade s princípom rýchlosti a hospodárnosti konania, bolo v tomto prípade potrebné rozhodnúť o náhrade trov žalovanej uvedeným spôsobom za použitia čl. 4 ods. 2 CSP (keď potrebného ustanovenia niet), t.j. za použitia princípu racionálneho zákonodarcu.

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca a to v zamietajúcej časti. S argumentmi súdu prvej inštancie sa nestotožňuje, rozsudok považuje v napadnutej časti za nesprávny a odvolanie odôvodňuje tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň neboli splnené procesné podmienky. K absencii náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., poukázal na bod 1.1 zmluvy o pôžičke a na to, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj všeobecné obchodné podmienky. Výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v samotnom texte zmluvy a to tak, že výška anuitnej splátky 95,99 eur, termín splatnosti prvej anuitnej splátky 20.11.2013, počet anuitných splátok 60, periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky mesačne v 20. deň kalendárneho mesiaca. Z uvedeného vyplýva, že počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Výška, počet a termíny splátok a iných poplatkov sú zrejme v samotnom texte zmluvy a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru zmluva neuvádza, nakoľko na základe zmluvy o pôžičke nevznikajú nesplatené zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami. Odvolateľ odkazuje na ustálenú súdnu prax Najvyššieho súdu ohľadom splnenia náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 v ktorej posudzoval obdobné úverové zmluvy a to konkrétne na uznesenia Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo 146/2017, 4Cdo 211/2017, 3Cdo 56/2018, 4Cdo 65/2018 a 4Cdo 187/2017. K absencii náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch žalobca uvádza, že v záhlaví zmluvy sú uvedené identifikačné údaje žalobcu vrátane adresy žalobcu, čiže uvedená informácia v zmluve neabsentuje. Žalobca uvádza, že pri uzatváraní zmluvy nevystupoval v postavení predávajúceho, ale v postavení veriteľa, pričom pojem predávajúci označuje účastníka kúpnej zmluvy. Hoci žalobca v zmluve neuviedol, že ide o adresu, na ktorej môže spotrebiteľ podať sťažnosť alebo reklamáciu uvedené vyplýva z VOP, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a vyžadovať uvedenie v zmluve by bolo zbytočný formalizmus. Zámer zákonodarcu, aby spotrebiteľ vedel, kam sa na predajcu obrátiť je naplnený, informácia o adrese, na ktorej môže spotrebiteľ podať sťažnosť, alebo

reklamáciu v zmluve neabsentuje. Zároveň upriamil pozornosť na smernicu Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktorá v článku 10 ods. 2 nepožaduje uvedenie adresy, iba totožnosť a geografické adresy zmluvných strán. Podľa rozsudku ESD C-42/15 pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti tejto smernice, nemali by členské štáty ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré smernica neupravuje. V prospech argumentácie žalobcu svedčí aj legislatívna úprava znenia zákona uskutočnená novelou č. 279/2017, ktorou bola náležitosť uvedenia adresy predávajúceho, na ktorej spotrebiteľ môže podať sťažnosť alebo reklamáciu zo zákona vypustená. Formalistickým výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k) dochádza k neprimeranému a nedôvodnému zvýhodneniu spotrebiteľa. Žalobca podporne poukazuje na viaceré rozhodnutia krajských súdov. Pokiaľ ide o konanie s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., žalobca má za to, že pokiaľ súd považoval návrh za neúplný, tak ako to vyplýva z odôvodnenia rozsudku, mal vyzvať žalobcu na jeho opravu/doplnenie v zmysle § 129 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Súd žalobcu na doplnenie žaloby nevyzval. Žalobca ako banka si s odbornou starostlivosťou preveril žalovaného ako žiadateľa o úver pred jeho poskytnutím ohľadom jeho schopnosti splácania úveru a pri posudzovaní bonity žalovaného, pritom banka zobrala do úvahy údaje zo spoločného registra bankových informácií a nebankového registra klientskych informácií, údaje poskytnuté samotným žalovaným v žiadosti o poskytnutie úveru a keďže išlo o klienta pre ktorého banka dlhodobo vedie bežný účet, je schopná s odbornou starostlivosťou posúdiť jeho bonitu. Žalobca ako dôkaz predkladá report zo spoločného registra bankových informácií a nebankového registra klientskych informácií, výpisy z účtu žalovaného a žiadosť o poskytnutie úveru. K možnosti doplniť dokazovanie v odvolacom konaní poukázali na uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 16Co 25/2017 ako aj na ďalšie rozhodnutia krajských súdov ohľadom tohto dôvodu. Žalobca má za to, že odvolanie je dôvodné, ide o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku, teda rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa § 365 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku, pretože neboli splnené procesné podmienky.

4. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých častiach vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

6. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správne skutkovému a právne záveru, že posudzovaný spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, vzhľadom na absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 1 písm. c) a k) zák. č. 129/2010 Z.z.

7. Žalobca svojím odvolaním nenapadol výrok rozsudku, ktorým bolo konanie zastavené a žalobe čiastočne vyhovie. V tejto časti je napadnutý rozsudok právoplatný a nie je predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

8. V danom prípade žalobca nenapádal skutkové a právne závery súdu prvej inštancie spočívajúce v tom, že dňa 7.11.2013 bola medzi žalobcom a žalovanou uzavretá úverová zmluva, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ustanovení § 52 a nasl. OZ a zároveň sa jedná o spotrebiteľský úver v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. S ohľadom na odvolacie argumenty

uplatnené žalobcom, bolo prvoradou úlohou odvolacieho súdu posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru o bezúročnosti a bez poplatkovosti predmetného úveru.

9. Prvoinštančný súd ustálil, že v zmluve o úvere zo dňa 7.11.2013 absentuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. c) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“), teda že neobsahuje adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, sa potom poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y). Odvolateľ s týmto nesúhlasil a protiargumentoval tým, že adresa je uvedená v záhlaví predmetnej úverovej zmluvy i v označení veriteľa a vyplýva tiež z VOP.

10. Odvolací súd sa stotožnil so záverom prvoinštančného súdu, že v predmetnej úverovej zmluve absentuje údaj, ktorý vyžaduje zákon v § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ, a to adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Žalobca ako veriteľ poskytol pri uzavretí predmetnej úverovej zmluvy žalovanému ako spotrebiteľovi finančné služby, preto je ho potrebné považovať zároveň i za predávajúceho. Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 jednoznačne odlišuje obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa písm. b) teda obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu, a podľa písm. c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Z citovaných ustanovení teda vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať obe uvedené náležitosti. Pokiaľ teda v predmetnej úverovej zmluve je v záhlaví i ako označenie zmluvnej strany - banky uvedené obchodné meno, sídlo a IČO veriteľa, ide o údaje identifikujúce veriteľa v zmysle § 9 ods. 2 písm. b) citovaného zákona. V zmluve sa ale ani s prihliadnutím na odvolanie žalobcu nenachádza špecifická obligatórna náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. c) citovaného zákona, a to označenie adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Táto náležitosť rozhodne nemôže byť nahradená identifikačnými údajmi veriteľa ako zmluvnej strany, ktoré sa musia nachádzať v akejkoľvek zmluve. Rozdielnosť náležitostí v zmysle písm. b) a písm. c) ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ v danom konkrétnom prípade spočíva najmä v tom, že banka - veriteľ má svoje sídlo na adrese Hodžova 11, Žilina - ktorá adresa je uvedená v zmluve ako adresa veriteľa, avšak túto zmluvu s dlžníkom uzatvorila prostredníctvom svojej pobočky, čo je uvedené pri podpisoch bankárov uzatvárajúcich zmluvu v mene a na účet Prima banky Slovensko a.s. Celkovo má žalobca na území SR množstvo pobočiek. Je preto otázne, či spotrebiteľ môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť len v mieste sídla žalobcu, alebo aj na niektorej z jeho pobočiek. Bolo by pritom v neprospech spotrebiteľa, aby nemohol svoju reklamáciu, či sťažnosť uplatniť tam, kde zmluvu s veriteľom uzavrel, teda spravidla na pobočke v mieste jeho bydliska. Keďže však konkrétna adresa na uplatnenie reklamácie alebo sťažnosti v zmluve výslovne obsiahnutá nie je, je takáto možnosť pre žalovaného ako spotrebiteľa otázná. V tomto smere preto neobstojí argument žalobcu, že vyžadovať v zmluve osobitne adresu, na ktorej má spotrebiteľ právo uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť je zbytočný formalizmus, keďže má k dispozícii adresu žalobcu. Zámer zákonodarcu, aby spotrebiteľ vedel kam sa má so svojou sťažnosťou alebo reklamáciou obrátiť naplnený nie je, pretože tento nevie, či je to len sídlo veriteľa, alebo adresa ktorejkoľvek jeho pobočky. Niet teda pochybností o tom, že uvedenie identifikačných údajov žalobcu vrátane jeho adresy pri označení strán úverovej zmluvy nemožno považovať za údaj, na základe ktorého by žalovaná ako spotrebiteľ nadobudla vedomosť o tom, že si u tohto subjektu a na akej adrese môže uplatniť reklamáciu, prípadne podať sťažnosť. Prvoinštančný súd preto správne uzavrel, že tento údaj v predmetnej úverovej zmluve chýba. V dôsledku toho je potom potrebné s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ považovať daný úver za bezúročný a bez poplatkov.

11. Nakoľko už samotný záver o nedostatku náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ v predmetnej úverovej zmluve, postačuje pre jednoznačný záver o bezúročnosti a bez poplatkovosti daného úveru, nebolo ďalej potrebné, vzhľadom na zásadu procesnej ekonómie (čl. 17 CSP), sa potom už zaoberať ďalšou odvolacou argumentáciou žalobcu. Už len absencia samotnej tejto obligatórnej náležitosti úverovej zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ) teda spôsobuje, že žalobca má nárok iba na vrátenie istiny poskytnutých peňažných prostriedkov.

12. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania žalobca v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie i proti tomuto výroku, avšak neuviedol žiadne odvolacie dôvody. Nakoľko žalobca žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o náhrade trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnil, nie je jeho odvolacia námietka opodstatnená.

13. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku ako vecne správny potvrdil.

14. O náhrade trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku v zmysle § 396 Civilného sporového poriadku, rozhodol odvolací súd ex offa podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, čím potom v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnej žalovanej vznikol zásadne nárok na plnú náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bola žalovaná v odvolacom konaní pasívna, nevykonala žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnila, ani nevyčíslila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

16. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyše podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

17. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 Civilného sporového poriadku aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovanej rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúcim procesnú ekonómiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 Civilného sporového poriadku v spojení s § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

18. Odvolací súd potom hoci úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, s odkazom tiež na obdobný záver NS SR v rozhodnutí z 26.10.2016 sp. zn. 6Cdo 544/2015.

19. Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).